

е страхъ да ся разболятъ на св. Горж. Помни, какъ е динѣ поклонникъ деия и поща сидѣше при главѣ тѣхъ на болныйтъ си другарь и го моляше да оздравя. Бѣше го хванала лоша та треска: миришене на смѣръть. А другарьтъ му до послѣдня тѣхъ минутъ му цалуваше ржцѣтъ и го моляше да ся престори че е здравъ. „Ще та пострижѣтъ,—казваше му той съ съззы,—а ты имашъ жена, дѣчица мѣнечкы, на кого ще оставишъ сирачета та?“ И болныйтъ плачеше съ него заедно, и съ този плачь той прие постригваніе то.

Вирочемъ, сръщатъ ся и такъвъ сой поклонници, които не ся маматъ съ никаквы думы. Това сж онѣзи страшици (повечето рускы послушници, просяци, които сичко сж видѣли въ животътъ си), които отъ житейскж точкж зрѣнія глѣдѣтъ на калугерытъ, сапикасѣтъ въ сичко, само едно покрито лицемѣрие, и ся радѣтъ отъ душы, когато сполучѣтъ да забелѣжѣтъ някои калугерскы слабосты. По някога и такъвъ поклонникъ, като слуша св. Горскытъ *кандърмаци*, прави ся ушь че ся поддава и даже увѣрява че ся рѣшава да стане калугерь, нъ едва доде параходѣтъ, глѣдашъ—бѣга той, сиромѣхътъ, съ тѣрбичицж тѣхъ си, и бърза да си намѣри място. „Ще погынешъ!“ чува ся подирѣ му св. Горскый писъкъ....

—Е! Ако погына, да погына! отговоря той, като махне съ ржжж,—само азъ нѣма да умрѣ я, а въ мѣръ и умирање то е хубаво!...

Св. Горцитѣ не обичѣтъ такыва госты, защото тѣ лошо хортувѣтъ за тяхъ по свѣтътъ.

—Е, ами вый, братія, какъ испаднахте тука, попитахъ единъ нѣтъ двама новы калугеры, които, какъто ся видѣше, бѣхж нераздѣлимы пріятелы.

Ный испаднахме тука твърдѣ просто,—отговорихж ми пріятелытъ:—животътъ ны бѣше лошъ, Господарьтъ ны зълъ, парытъ малко: мислихме, кадѣ да ся